

Carta de Solidaritat amb les treballadores cabrejades amb TMB

Fa temps que ens parlen de crisi, però nosaltres la crisi l'hem viscuda sempre. La nostra crisi és el capitalisme. Avui, amb aquesta excusa, proven d'expressar-nos més i més i encara més. Proven de fer-nos barallar entre nosaltres, dividint-nos entre usuàries i treballadores, entre nascudes aquí i nascudes més enllà, entre les que cobren 600 euros i les que cobren 1200...i el cas és que, masses cops, ho aconsegueixen.

Elles van en cotxe oficial, ni utilitzen el metro, ni el bus. Elles no són nosaltres. Elles veuen augmentar els seus beneficis mentre pugen i pugen els preus de les nostres necessitats més bàsiques. Les retallades no ens afecten a totes per igual. Mentre a unes ens foten, d'altres se'n beneficien.

Si ens veiem obligades a utilitzar el transport públic es perquè hem de vendre la nostra força de treball per poder sobreviure en aquest món. Si ens veiem obligades a desplaçar-nos és perquè no tenim la manera de poder cobrir les nostres necessitats i desitjos sense haver de vendre'ns. No és pas que ens agradi l'escalforeta que dona de bon dematí amuntegar-se i esclafar-se unes contra les altres per anar a treballar —amb contracte o sense—, estudiar, repartir currículums, etc. No, no és això. Ens agradaria molt més poder-nos quedar a casa estimant-nos o fent un cafè, o llegint un bon llibre al sol. Però el cas es que hem d'utilitzar el transport públic.

Avui ens trobeu entre vosaltres i si seguiu així també ens trobareu demà. No perquè reivindiqueu una millora salarial o perquè reivindiqueu una baixada de les tarifes, no només per això. Sinó perquè heu decidit plantar-li cara a l'empresa, al Poder, i això es un gest que ens sembla digne de ser recolzat. Però no ho oblideu, no ens oblideu. En aquest conflicte sou vosaltres les principals afectades, però aquest no és un conflicte aïllat. El conflicte ve de llarg i es diu explotació. Avui sou vosaltres, demà o ahir vam ser unes altres, però cada dia som moltes les que des del nostre aïllament lluitem contra tot sistema de dominació...i soles no podem fer gaire cosa: ens necessitem per poder combatre el capitalisme, un sistema que no ens tracta com a humans sinó com a recursos humans.

Ens colarem al metro, sabotejarem les màquines expenedores, pintarem a les andanes i no deixarem de fer-ho perquè un dia alguna sindica-lista signi algun conveni i us convidi —i ens convidi— a marxar a casa dient que ja no es pot fer res més. La nostra lluita és quotidiana i cap concessió podrà fer-nos aturar. Avui ens demaneu Solidaritat, i per descomptat que la tindreu, però volem que sapigueu perquè estem aquí avui recolzant-vos al igual que recolzarem totes les vagues i lluites d'aquelles que lluitin contra de l'ordre establert i no només pels seus interessos corporativistes i particulars.

La Solidaritat és una paraula que només pot ser escrita en majúscules, i és per això que us fem saber:

No és només avui que ens fa ràbia que ens cobrin per utilitzar un transport que voldríem no haver d'utilitzar més. No és només avui que ens fa ràbia que hi hagi policia per tot arreu, tan pública com privada. No és només avui que detestem als seus còmplices, que els emparen i protegeixen —ja siguin revisores, «chivates» o pilotes rastres—. No és només avui que tenim un profund odi per les que ens governen, per les que ens exploten, per les que ens controlen, per les que ens demanen el bitllet, per aquelles que ens venen. No és només avui que lluitarem i buscarem còmplices. La lluita avui serà amb vosaltres, però esperem que demà també hi sigueu.

Per l'extensió de la resistència i el suport mutu. Per la lluita contra els atacs del capitalisme. Per una vida que mereixi tal nom.

[